

59 **היא, וְשָׁל בֵּית דּוֹשָׁא** – משפחה הקרויה כך על שם אביה, הָיוּ
60 מְגֵדְלֵין מִהֶן עֲדָרִים עֲדָרִים.
61 הגמרא דנה האם עזי הלבנון נחשבים בהמות או חיות: **אָמַר רַבִּי**
62 **וִירְאָה, אָמַר רַב סְפָרָא, אָמַר רַב הַמְנוּנָא, הֲנִי עוֹז דְבִאֲלָא** – עזי
63 הלבנון הגולות ביער, כְּשֵׁרוֹת לִגְבֵי מִזְבֵּחַ, משום שנחשבות בהמות.
64 מבארת הגמרא: **כִּבְרָה לָהּ רַב הַמְנוּנָא, כִּי הָא דְאָמַר רַבִּי יִצְחָק, עֲשֵׂר**
65 **בְּהֵמוֹת מִנְּהוּ הִפְתִּיב** להתירם באכילה, שנאמר (דברים יד טז) **זֹאת**
66 **הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר תֹּאכְלוּ שׁוֹר, שֶׁהָ כְּשָׂבִים וְשֶׂה עִזִּים.** אֵיל וְצִבִי וְיַחְמור
67 וְאֵין לָא וְדִישָׁן וְתֹאן וְתֹמֵר. שלושת הראשונות הן בהמות, והשאר חיות,
68 ותו לא – ואין עוד בהמה או חיה אחרת כשרה בעולם מלבד אלו.
69 והני – ועזי הלבנון, מְדִלָא קַחְשִׁיב לְהוּ בְּהַרְי חַיּוֹת – ממה שלא
70 הזכירו בפסוק בין החיות, יש לומר שאינן מין חיה, ואם כן שִׁמְעָ מִינָהּ
71 דְעוֹ נִינְהוּ – שהן מין עזים, משום שנקראות 'עזי הלבנון', ועזים הן
72 בהמות.
73 הגמרא מקשה על הביאור האמור בדברי רב המנונא שעזי הלבנון
74 נחשבות בהמות משום שלא נכתבו יחד עם החיות: **מִתְקִיף לָהּ רַב**
75 **אֲהָא בְּרַי יִצְחָק, וְאִימָא שְׂאִיל וְצִבִי** הרי זה פְּרָט, שפירטה התורה
76 את איל וצבי והיתר אכילה, ומה שנאמר בפסוק לאחריו באופן כללי
77 (שם ט ז) **יִכְלֹ בְּהֵמָה מִפְּרֹט פְּרָסָה וְשִׁסְעַת שִׁסְעָה פְּרֹטוֹת מַעֲלַת**
78 **גְּדֵה בְּהֵמָה אֲתָה תֹאכְלוּ,** הרי זה כְּלָל, שהתירה התורה כל בהמה
79 שיש בה סימני כשרות. ואם כן יש לדרוש פְּרָט וְכָלֵל, נַעֲשֶׂה כָּל
80 מִוְקָף עַל הַפְּרָט – כשנאמר פרט ולאחריו כלל, הכלל מוסיף על מה
81 שנאמר בפרט, ואם כן **אִימָא מִוְקָבָא** – יש הרבה חיות כשרות.
82 מתרצת הגמרא: אין לדרוש שהכלל מוסיף על הפרט, ובא לרבות את
83 כל הבהמות שיש בהן סימני כשרות, שאם כן, כָּל הֲנִי פְּרָטִי לְמָה
84 לִי – למה נקטה התורה עשר בהמות, היה לה לכתוב בהמה אחת,
85 ומזכיל היינו מרבים את כל הבהמות.
86 הגמרא חוזרת ומקשה על הביאור האמור בדברי רב המנונא: **מִתְקִיף**
87 **לָהּ רַב אֲהָא בְּרִיָּה דְרַב אִימָא,** מניין לך לומר שהן מין עזים, וְדִלְמָא
88 מִינָהּ אִימָא נִינְהוּ – ושמה הן מין של אקו, שהרי אין אנו בקיאים מהו
89 אקו, ואם כן הן חיות.
90 הגמרא מוסיפה ומקשה על דברי רב המנונא: **אָמַר רַב אֲהָא**
91 **בְּרִיָּה דְרַבָּא לְרַב אֲשִׁי, וְאִמְרֵי לָהּ רַב אֲהָא בְּרִיָּה דְרַב אֲוִיָּא לְרַב**
92 **אֲשִׁי,** מניין לך לומר שהן מין עזים, וְדִלְמָא מִינָהּ דְתֹאן אוּ מִינָהּ דְתֹמֵר
93 נִינְהוּ – ושמה הן מין של תאו או זמר, שהרי אין אנו בקיאים מה הם
94 תאו וזמר, ואם כן יתכן ש'עזי דבאלא' הן חיות.
95 הגמרא מביאה את דעת אממר שסבר שעזי הלבנון הן חיות: **אָמַר**
96 **לִיה רַב חֲנַן לְרַב אֲשִׁי, אִמְיִמֵר שְׂרִי תִרְבִּיָּהוּ** – התיר את חלבן של
97 עזי הלבנון לאכילה, משום שסבר שהן חיות, וחלב חיות מותר, שלא
98 כדברי רב המנונא הסובר שהן בהמות.
99 הגמרא מביאה את דברי אבא בנו של רב מנימין בר חיאי שמסתפק
100 האם עזי הלבנון נחשבים בהמות או חיות: **בְּעָא מִינָהּ אֲבָא בְּרִיָּה**
101 **דְרַב מְנִימִין בְּרַב חִיָּא מְרַב הוֹנָא בְּרַ חִיָּא, הֲנִי עוֹז דְבִאֲלָא, מַהוּ**
102 **לִגְבֵי מִזְבֵּחַ** – מה דינם לגבי הקרבתם על המזבח, האם הן בהמות
103 ומותרות להקרבת על גבי המזבח, או שמא הן חיות ואסורות להקרבת
104 על גבי המזבח.
105 **אָמַר לִיה, עַד כַּאֲן לֹא פְּלִיגִי רַבִּי יוֹסִי וְרַבְּנָן אֲלָא בְּשׁוֹר הֲבַר הַגְּדֵל**
106 **בִּיעַר הָאֵם הוּא חַיָּה אוּ בַהֲמָה.** דְתַנְּן, שׁוֹר הֲבַר הַיְיִנוּ תֹאן אֲמִיר
107 בתורה, מִין בְּהֵמָה הוּא, דברי חכמים. וְרַבִּי יוֹסִי אָמַר, מִין חַיָּה
108 הוּא. ודווקא בזה נחלקו, דְרַבְּנָן כְּבָרִי מְדַמְדְּמִין תוֹרְבִלָא – מכיון
109 שתרגמו של תאו הוא 'תורבלא' והיינו שור הלבנון, מִינָהּ דְבְּהֵמָה
110 הוּא. הרי זה מין בהמה. כשור. וְרַבִּי יוֹסִי כְּבָר, מְדַקָּא חֲשִׁיב לִיה
111 בְּהַרְי חַיּוֹת – ממה שנכתב בפסוק בין החיות, שנאמר (שם ט ז) **אֵיל**
112 **וְצִבִי וְיַחְמור וְאֵין לָא וְדִישָׁן וְתֹאן וְתֹמֵר.** משמע מִינָהּ דְתִנְהוּ הוּא – שהוא
113 מין חיה. אֲבָל הֲנִי – עזי הלבנון הללו, שלא נכתבו בפסוק בין החיות,
114 דְבָרִי הַכֵּל מִינָהּ דְעוֹ נִינְהוּ – כולם מודים שהן מין בהמה, משום
115 שנקראו עזים, ומותרות לעלות על גבי המזבח.
116 הגמרא מקשה על דברי רב הונא בר חיאי: **מִתְקִיף לָהּ רַב אֲהָא**

1 משיבה הגמרא: הם נחלקו בדרשת 'שה', וְאִפִּילוּ מְקַצָּת שֶׁהָ. רַבְּנָן
2 כְּבָרִי שִׁיש לְדְרוּש 'שֶׁה', וְאִפִּילוּ מְקַצָּת שֶׁהָ, וְרַבִּי אֲלִיעֶזֶר כְּבָר
3 שִׁיש לְדְרוּש 'שֶׁה', וְלֹא מְקַצָּת שֶׁהָ. ולעולם שניהם מסתפקים האם
4 חוששים לזרע האב.
5 רב פפא מבאר לפי תירוץ זה את המשניות והברייתות שהזכירו לעיל
6 (עט): **אָמַר רַב סְפָרָא, הֲלָקָה** – הואיל והעמדנו שגם חכמים וגם רבי
7 אליעזר מסתפקים האם חוששים לזרע האב, ונחלקו האם דורשים
8 'שה' ואפילו מקצת שה או לא, אם כן, לְעִנְיָן בְּסוּי הַדָּם שְׁנִינוּ שֶׁאֵין
9 שוחטים כיו ביום טוב, ומשמע שיש ספק האם חייב בכיסוי הדם או
10 לא, ולענין מִתְנַוֵּת, שנחלקו חכמים ורבי אליעזר האם מתנות כהונה
11 נוהגים בכוי, לֹא מִשְׁכַּחַת – לא תמצא לבאר ענינים אלו אֲלָא בְּצִבִי
12 הַבָּא עַל הַתִּיּוּשָׁה. משום דְבִין לְרַבְּנָן וְבִין לְרַבִּי אֲלִיעֶזֶר מִסְפָּקָא
13 לְהוּ אִי חוֹשְׁשִׁין לְזֵרַע הָאָב אוּ לֹא, שאם חוששים, מקצתו חיה. ואם
14 אין חוששים, כולו בהמה. וְקָא מִפְּלִגֵי בְּדִרְשַׁת 'שֶׁה', וְאִפִּילוּ מְקַצָּת
15 שֶׁהָ. ולפי זה יש לבאר שמה ששנינו שאין שוחטים כיו ביום טוב, הוא
16 כחכמים. משום שמסתפקים האם חוששים לזרע האב, ואם כן הוא
17 מקצת צבי, ואף מקצת צבי חייב בכיסוי הדם. או שמא אין חוששים
18 לזרע האב, והרי כולו בהמה, ואין דמו חייב כיסוי. וכן יש לבאר את
19 מחלוקתם לגבי מתנות כהונה בצבי הבא על התיישה, שרבי אליעזר
20 פוטר כיו ממתנות כהונה, משום שמסתפק האם חוששים לזרע האב,
21 והרי הוא רק מקצת שה וטור, או שמא אין חוששים לזרע האב,
22 וכולו שה, וחייב. ובמקום ספק נאמר המוציא מחבירו עליו הראיה,
23 ואומר בעל המתנות לכהן, הבא ראייה שאין חוששים לזרע האב,
24 וטול את המתנות. וחכמים סוברים שמכל מקום חייב במחצית
25 מהמתנות, שאם אין חוששים לזרע האב, כולו שה וחייב בכל
26 המתנות, ואם חוששים לזרע האב, הרי הוא מקצת שה, וחייב
27 במחצית המתנות. ולכן מספק חייב לתת לו את מחצית המתנות, אך
28 לגבי המחצית הנותרת, אומר בעל המתנות לכהן, הבא ראייה שאין
29 חוששים לזרע האב, וטול גם אותם. ולְעִנְיָן אוֹתוֹ וְאֵת בְּנֵו, שנחלקו
30 חכמים ורבי אליעזר האם נוהג דין זה בכוי או לא, מִשְׁכַּחַת לָהּ בִּין
31 בְּתִיּוּשָׁה הַבָּא עַל הַצִּבִּיָּה, וְבִין בְּצִבִי הַבָּא עַל הַתִּיּוּשָׁה.
32 מבאר רב פפא: ניתן להעמיד שנחלקו בתייש הבא על הצבייה
33 וילדה בת, והבת ילדה בן, וְלִאִסְוִרָא – לגבי האיסור לשחוט את
34 הבת ובנה באותו יום ולא לענין עונש מלקות אם עבר ושחט. דְרַבְּנָן
35 כְּבָרִי, דִּלְמָא חוֹשְׁשִׁין לְזֵרַע הָאָב, ומקצתה שה, ו'שֶׁה', וְאִפִּילוּ
36 מְקַצָּת שֶׁהָ אֲמִירָנָן, ולכן אֲסוּר לשחוט אותה ואת בנה ביום אחד.
37 אך אם עבר ושחט, אינו לוקה, משום שיש צד שאין חוששים לזרע
38 האב ואין בזה איסור כלל כיון שאין בבת צד שה. וְרַבִּי אֲלִיעֶזֶר כְּבָר,
39 נְהִי נְמִי – אף אם נאמר דְחוֹשְׁשִׁין לְזֵרַע הָאָב, ומקצתה שה, מכל
40 מקום את דרשת 'שה', וְאִפִּילוּ מְקַצָּת שֶׁהָ, לֹא אֲמִירָנָן, ואין איסור
41 לשחוט אותה ואת בנה ביום אחד.
42 וניתן להעמיד שנחלקו גם בְּצִבִי הַבָּא עַל הַתִּיּוּשָׁה וילדה בת, והבת
43 ילדה בן, וְלִמְלָקוֹת – לגבי חיוב מלקות. רַבְּנָן כְּבָרִי, נְהִי נְמִי
44 דְחוֹשְׁשִׁין לְזֵרַע הָאָב, ורק מקצתה שה, מכל מקום 'שֶׁה', וְאִפִּילוּ
45 מְקַצָּת שֶׁהָ, אֲמִירָנָן, וְלִמְלָקוֹת לִיה. וְרַבִּי אֲלִיעֶזֶר כְּבָר, אִסְוִרָא
46 אִימָא, מְלָקוֹת לִיבָא – יש בזה איסור, אך אין מלקים אותו. אִסְוִרָא
47 אִימָא, דִּלְמָא אֵין חוֹשְׁשִׁין לְזֵרַע הָאָב, ואם כן האי שה מְעַלְיָא הוּא
48 – הרי כולה שה. אך מְלָקוֹת לִיבָא, דִּלְמָא חוֹשְׁשִׁין לְזֵרַע הָאָב, ורק
49 מקצתה שה, ו'שֶׁה', וְאִפִּילוּ מְקַצָּת שֶׁהָ, לֹא אֲמִירָנָן.
50 הגמרא מביאה כמה שיטות המבארות מהו כיו: **אָמַר רַב יְהוֹנָדָה, כּוּי,**
51 **בְּרִיָּה בְּפִנֵי עֲצָמָה הִיא,** ואינו בעל חי הנולד מבהמה וחיה, וְלֹא
52 הַכְרִיעוּ בָּהּ חֲכָמִים, אִם מִין בְּהֵמָה הִיא, או אִם מִין חַיָּה הִיא. רַב
53 נַחְמָן אָמַר, כּוּי זֶה אֵיל הַבְּר – איל זכר הגדול ביערות, ודינו כחיה.
54 מבארת הגמרא: רב יהודה ורב נחמן נחלקו בְּתַנְיָא, שכן שנינו, כּוּי
55 זֶה אֵיל הַבְּר – איל זכר הגדל ביערות, ודינו כחיה, דברי תנא קמא.
56 וְיֵשׁ אֲמִירָם, זֶה הַבָּא מִן הַתִּיּוּשׁ וּמִן הַצִּבִּיָּה. רַבִּי יוֹסִי אָמַר, כּוּי
57 בְּרִיָּה בְּפִנֵי עֲצָמָה הִיא, וְלֹא הַכְרִיעוּ בָּהּ חֲכָמִים אִם מִין חַיָּה הִיא,
58 או אִם מִין בְּהֵמָה הִיא. רַבְּנָן שְׁמַעוּן בְּן גַּמְלִיאֵל אָמַר, מִין בְּהֵמָה

מתורת רבותינו נשיאי חב"ד

קנז

- 13 מישראל כאלו קיים עולם מלא גופו של כל אחד מישראל הוא
14 יקר במאד לקיימו ולהטיב עמו כאמור, ואהבת לרעך כמוך
15 וגוי ומה גם בן. [נפשו של איש ישראל, כי כל אחד מישראל
16 הוא גרעין המביא פרי טוב בקיום המצות וחיבת התורה.
17 חפצי במאד לדעת בפרטיות ממצב המקום - אשר הוא
18 יושב שם - בעיני יהדות ותורה וכפי שידעתי ידיו ת"ל רב לו
19 לעשות בזה, ואשמח לשמוע מכל הנעשה לטוב.
20 ובזה הנני לברך אותו ובי"ב שיחיו ועדתם הטובה הם ובי"ב
21 שיחיו בברכת שנה טובה ומתוקה בגשמיות וברוחניות.
22 בשם כ"ק אדמו"ר שליט"א
23 מזכיר יחזקאל פייגין

אג"ק מוהררי"צ נרן ג

- 1 הכל תלוי בהמעורר, כי ברית כרותה לתעמולה שאינה
2 חוזרת ריקם, וכן ראינו במוחש אשר בכל מקום שנמצא
3 מעורר אשר חוננו השם יתברך בחכמה בינה ודעת לכלכל דברי
4 ההתעוררות בסדר ובמועצות, מצליח במלאכתו מלאכת שמים
5 לקרב לבן של ישראל אל שמירת המצות וחיבת התורה.
6 וחובה היא על כל אחד מאנ"ש ומגוע אנ"ש שי להתעניין
7 בדבר זה ובמקום שאין איש הראוי לעבודה זו של התעוררות
8 ולימוד ברבים צריכים להשתדל להביאו ממקום אחר.
9 אין די באר גודל ענין זה אשר ימצא איש אשר רוח בו
10 לעודד ולעורר על אודות שמירת המצות מעשיות וקביעות
11 עתים לתורה ברבים.
12 רז"ל אמרו (סנהדרין לו, א) כל המקיים נפש אחת

המשך ביאור למס' חולין ליום רביעי עמ' א

- 19 במשנה, השוחט אותו ואת בנו והיו שניהם קר"שים ושחטן פחזין,
20 השוחט את הראשון חייב פרת משום שחוטו חוץ. אבל על השני אין
21 חיוב כרת, לפי שמשעה ששחטו את הראשון אין השני ראוי להתקבל
22 בפנים באותו היום, שהרי הוא מחוסר זמן משום איסור אותו ואת בנו.
23 ואין חייב משום שחוטו חוץ אלא כשהקרבן ראוי להקרבו בפנים.
24 וישנייהם פסולים, מפני שנשחטו בחוץ. ואף שאין מתחייבים כרת על
25 השני, בכל זאת שניהם סופגים את הארבעים. הראשון משום שעבר
26 על הלאו של שחוטו חוץ, שנאמר (דברים יב יא) 'השקר לך פן תעלה
27 עלתיך בכל מקום אשר תראה, והשני משום שעבר על הלאו של
28 אותו ואת בנו.
29 מבאר רבי אושעיא את ההוכחה שמשנתינו אינה כרבי שמעון: מפרדי
30 שמעינן ליה - הרי שמענו לרבי שמעון להלן (אס) לגבי השוחט שור
31 הנסקל, דאמר ששחיתיה שאינה ראויה לאכילה לא שמה שחיתיה,
32 ולענין איסור אותו ואת בנו אמר כן, שלכך השוחט את בנו באותו
33 היום אינו מתחייב מלקות, לפי שאיסור התורה של אותו ואת בנו
34 הוא דווקא בשחיתת שניהם ולא בהריגה אחרת, ושחיתיה זו אין שמה
35 שחיתיה.

- 1 בריה דרב איקא, ודלמא מינא דאקו ניהו - ושמא עזי הלבנון הן
2 מין של אקו, והן חיות.
3 מוסיפה הגמרא להקשות על דברי רב הונא בר חייה: אמר ליה
4 רבינא לרב אשי, ודלמא מינא דתאו או מינא דזמר ניהו - ושמא
5 הן מין של תאו או זמר, והן חיות.
6 הגמרא מביאה את דעת אממר שסבר שעזי הלבנון הן חיות: אמר
7 ליה רב (נחמן) [חנן] לרב אשי, אממר שרי תרבייהו - התיר את
8 חלבם של עזי הלבנון לאכילה, משום שסבר שהן חיות, וחלב חיות
9 מותר, שלא כדברי רב הונא בר חייה הסובר שהן בהמות.
10 רבי אושעיא מבאר שמשנתינו אינה כדעת רבי שמעון שסובר
11 שחיתיה שאינה ראויה אינה שחיתיה. שנינו במשנה: פיצד השוחט
12 וכו'. במשנה התבאר, שאיסור אותו ואת בנו שייך בחולין או
13 בקדשים, ולכך אם שחטם בעזרה או מחוצה לה, פעמים חייב משום
14 שחוטו חוץ ופעמים משום אותו ואת בנו, ופעמים הקרבן כשר
15 ופעמים פסול, וכפי שפרטה המשנה.
16 אמר רבי אושעיא, בוליה מתניתין - המשנה כולה דלא ברבי
17 שמעון - אינה כשיתנו של רבי שמעון. מבאר רבי אושעיא, מפיא -
18 מאלו דינים במשנתינו מוכח שאינה כרבי שמעון. מרקא תני

62 לבדה מתרת את הבשר באכילה אלא אם כן נזרק הדם, מכל מקום
 63 שחיטת קדשים שחיטה ראויה היא, דהא אי נהר – שהרי אם לא
 64 שחט אלא הרג את הקרבן בלא שחיטה, וזריק דם, לא מישתרי
 65 בפשר באכילה. ורק פי שחט מישתרי בשר באכילה. אם כן מוכח
 66 שהשחיטה היא שמתירה את הבשר באכילה. ואם כן יש לומר
 67 ששחיטה ראויה היא ושמה שחיטה. קא משמע לן רבי אושעיא,
 68 שאין הדבר כן, אלא כיון שהשחיטה לבדה אינה מתרת את הבשר
 69 ללא זריקת הדם, השחיטה לבדה שחיטה שאינה ראויה היא, ואין
 70 שמה שחיטה.
 71 ממשכה הגמרא לרדן בענין קדשים בפנים. שנינו במשנתנו: שחטו
 72 אותו ואת בנו קדשים בפנים, השני שחטו מתחייב מלקות משום
 73 הלאו של אותו ואת בנו. מקשה הגמרא: ולילך נמי – שילקה על
 74 שחיטה זו גם משום הלאו דמחוסר זמן – שיש במקריב קרבן שהוא
 75 מחוסר זמן, שכיון שאסור לו לשחוט קרבן זה בו ביום אחר שנשחטה
 76 אמו באותו היום, הרי הוא מחוסר זמן להקריבה. ובמחוסר זמן נאמר
 77 לאו, דתניא בברייתא (תורת חכמים אמור פ"ז), נאמר בתורה (ויקרא כב כב-כג)
 78 עזרת או שבור או חרוץ או יבלת או גרב או ילפת לא תקריבו אלה
 79 לה, ואשה לא תתנו מהם על המזבח לה, ושור ושה שרוע וקלוט
 80 נדבה תעשה אתו ולגדר לא ירצה. שמי שיש בו מומים אלו
 81 האמורים בפסוקים אלו אסורים בהקריבה והם בלא ירצה. מבררת
 82 הברייתא: מניין לשאר כל הפסולין שנאמרו בשר ושנאמרו בשה,
 83 כגון שאר מומים או מחוסר זמן, שאם הקריבן הרי הוא בלא ירצה.
 84 תלמוד לומר 'ושור ושה שרוע וקלוט' וגו', שתיבות 'ושור ושה'
 85 מיותרות הן, בא הכתוב ולימד על כל הפסולין שנאמרו בשר
 86 ושנאמרו בשה שאם הקריבם הרי הוא בלא ירצה. וכל שהוא בכלל
 87 לא ירצה הרי הוא גם בכלל איסור ההקדש והשחיטה וההקריבה
 88 שנאמרו בבעלי מומים. ואם כן השוחט מחוסר זמן, לוקה גם משום
 89 לאו זה.
 90 מתרצת הגמרא: אכן לוקה הוא שתיים, גם משום אותו ואת בנו וגם
 91 משום מחוסר זמן, והטעם שבמשנתנו לא הזכירו שלוקה אלא אחת,
 92 הוא מפני שבי קא חשיב – שכשחייב ומנה התנא במשנתנו את
 93 הלאוים שמתחייב עליהם מלקות, לאו דאיתו ואת בנו – החשיב
 94 רק את הלאוים של אותו ואת בנו. אבל לאו נוקריא – חיוב מלקות
 95 על לאוין אחרים שעובר בשחיטתו, לא קא חשיב – לא מנה התנא
 96 במשנתנו.
 97 מקשה הגמרא: ולא – וכי לא הזכירו במשנתנו חיוב מלקות על
 98 לאוים שאינם משום אותו ואת בנו, והא שוחט קדשים בחוץ, הלאו
 99 נוקריא נינהו – שאיסורם הוא מהלאוים האחרים שאינם אותו ואת
 100 בנו, שהרי יש בהם לאו של שחוט חוץ, וקא חשיב – ובכל זאת
 101 הזכיר התנא חיוב מלקות זה. דקתני במשנתנו, בשחטו אותו ואת
 102 בנו קדשים בחוץ, הראשון ששחט חייב מלקות משום שחוט חוץ,
 103 ושנייהם סופגין את הראשון ששחט חוץ. וקשה, מדוע הזכיר התנא ששניהם
 104 לוקים, בשלמא שני – מה שהזכיר התנא את חיוב המלקות שיש על
 105 השני ששחט, מובן הוא, שהרי המלקות הם משום לאו דאיתו ואת
 106 בנו. אלא מה שהזכיר שהראשון ששחט לוקה, והרי אמאי סופג –
 107 משום איזה לאו מתחייבים על שחיטת הראשון, לאו – האם לא
 108 משום לאו דשחוט חוץ, ואם כן מוכח שמביא התנא גם חיוב מלקות
 109 שאינו משום אותו ואת בנו, ומדוע לא הזכיר שילקה גם משום
 110 מחוסר זמן.
 111 מתרצת הגמרא: כל היבא דליבא – כל מקום שאין חיוב מלקות על
 112 השחיטה משום לאו דאיתו ואת בנו, וזכיר התנא חיוב
 113 מלקות גם אם הוא משום לאו נוקריא. וכל היבא דאיבא חיוב
 114 מלקות משום לאו דאיתו ואת בנו, לא חשיב – בזה אין התנא מזכיר
 115 חיוב נוסף של מלקות משום לאו נוקריא. ולכן לגבי השני ששחט,
 116 שהזכיר בו התנא שחייב משום אותו ואת בנו, לא הזכיר בו בנוסף את
 117 הלאו של מחוסר זמן, ואילו לגבי הראשון שאין בו חיוב של אותו
 118 ואת בנו, הזכיר בו התנא שחייב משום שחוט חוץ.
 119 רבי זירא מתרץ באופן אחר מדוע לא הזכיר התנא שהשני מתחייב
 120 מלקות משום מחוסר זמן: רבי זירא אמר, הנה לאיסור מחוסר זמן,
 121 ואל תקשה ממנו מדוע לא הזכיר התנא שהשני לוקה עליו, דקתבוב
 122 – לפי שהפסוק

1 וכיון ששחיטה שאינה ראויה אינה שחיטה, קמא – הראשון ששחט
 2 קדשים בחוץ, כיון שאין הבשר נותר באכילה, הרי הוא כמו שמיקבל
 3 קמליה – שהרג אותו בלא שחיטה. ואם כן אין איסור של אותו ואת
 4 בנו בשחיטת השה השני בו ביום, וכיון שכן, השני ששחט את הבן
 5 קדשים בחוץ, מתקבל בפנים הוא – שחט בהמה הראויה להקריבה
 6 במקדש, שהרי אינו מחוסר זמן, וקרת נמי ליחייב – ויש לו להתחייב
 7 כרת משום שחוט חוץ. ומכך שאמרה המשנה שרק הראשון חייב
 8 כרת ולא השני, מוכח שסוברת היא כחכמים החולקים על רבי שמעון
 9 (להלן סא) וסוברים שיש שם שחיטה גם לשחיטה שאינה ראויה, ולכן
 10 אסור לו לשחוט את השני באותו היום, וכיון שאינו ראוי להתקבל
 11 בפנים אין חייבים כרת על שחיטה זו משום שחוט חוץ.
 12 רבי אושעיא ממשיך ומבאר שגם מזהו השני שאמרו במשנה לגבי
 13 קדשים מוכח שאינו כרבי שמעון. שנינו במשנתנו: השוחטים אותו
 14 ואת בנו, ושניהם היו חולין, אלא ששחטום בפנים העזרה, שנייהם
 15 פסולין לפי שחולין שנשחטו בעזרה אסורים באכילה. אבל חיוב
 16 מלקות אין על שחיטת חולין בעזרה לפי שלא נאמר על זה לאו
 17 מפורש. ורק השני ששחט, סופג את הארבעים, משום הלאו של
 18 אותו ואת בנו. מבאר רבי אושעיא שדין זה על כרחינו אינו כרבי
 19 שמעון. מכרי – שהרי שמעינן ליה לרבי שמעון דאמר שחיטה
 20 שאינה ראויה לאכילה לא שמה שחיטה, ולכן אם שחט את האם
 21 שחיטה שאינה ראויה, ושחט באותו היום את בנה, אינו לוקה משום
 22 אותו ואת בנו. ואם כן, קמא – הראשון ששחט בעזרה הרי הוא כמו
 23 שמיקבל קמליה – שהרג אותו בלא שחיטה כלל, לפי שהשחיטה לא
 24 התירה הבשר באכילה כדן חולין בעזרה ולא נאסר לשחוט את
 25 השני באותו היום. ואם כן, השני ששחט, אמאי – מדוע הוא סופג
 26 את הארבעים משום אותו ואת בנו. אלא ודאי משנתנו סוברת שיש
 27 שם שחיטה גם לשחיטה שאינה ראויה, ולכן אף ששחטת האם
 28 היתה חולין בעזרה, השוחט את בנה בו ביום לוקה.
 29 ממשיך רבי אושעיא ומוכיח גם מהדין השלישי שבמשנה שלא כרבי
 30 שמעון. עור שנינו במשנה: שחטו אותו ואת בנו ושניהם היו קדשים
 31 ושחטום כדנים במקומם, שהוא בפנים העזרה, הקרבן הראשון
 32 שנשחט בשר הוא, ופסול – ואין מתחייבים על שחיטתו כלל, לפי
 33 ששחיטת היתר היא. ורק השני ששחט, סופג את הארבעים משום
 34 הלאו של אותו ואת בנו. וקרבן זה השני פסול הוא, משום שהוא
 35 מחוסר זמן. ואף מכאן יש להוכיח שמשנתנו אינה כרבי שמעון,
 36 מכרי – שהרי שמעינן ליה לרבי שמעון, דאמר ששחיטה שאינה
 37 ראויה לאכילה לא שמה שחיטה, ושחיטת קדשים נמי, שחיטה
 38 שאינה ראויה לאכילה היא, לפי דבמה דלא זריק – שכל זמן שאינו
 39 זורק את הדם על גבי המזבח, לא מישתרי (הותר) הפשר באכילה.
 40 וכיון שאין לשחיטת קדשים שם שחיטה, אם כן, שני, אמאי סופג
 41 את הארבעים ופסול – מדוע השני ששחט לוקה משום אותו ואת
 42 בנו, והרי לא היה לשחיטה שם שחיטה, ומדוע אמרו גם שקרבן זה
 43 פסול משום מחוסר זמן, והרי כיון ששחיטת הראשון אין לה שם
 44 שחיטה, לא נאסר כלל לשחוט את השני בו ביום, ואינו מחוסר זמן.
 45 אלא ודאי שמע מינה – מוכח מכל הדינים הללו, שמשנתנו דלא
 46 כרבי שמעון, אלא סוברת היא ששחיטה שאינה ראויה שמה
 47 שחיטה, ולכן גם שחיטת קדשים אף שאין השחיטה מתרת את הבשר
 48 מיד לאכילה, שמה שחיטה. ואם שחט את השני בו ביום לוקה משום
 49 אותו ואת בנו, והקרבן פסול משום מחוסר זמן.
 50 מקשה הגמרא: מדוע הוצרך רבי אושעיא לומר שמשנתנו אינה
 51 כרבי שמעון, הרי שפטיא – פשוט הוא דבר זה, דקבי איתא – שהרי
 52 כך מצאנו שדעתו של רבי שמעון ששחיטה שאינה ראויה אינה
 53 שחיטה, ורבי שמעון מפורש אמר דין זה לגבי אותו ואת בנו, ואם כן
 54 פשוט הוא שאף במשנתנו סובר רבי שמעון שאין לחייב משום אותו
 55 ואת בנו באופנים שהם שחיטה שאינה ראויה, ודאי שמשנתנו
 56 שחיבה אינה כרבי שמעון.
 57 מתרצת הגמרא: שחיטת קדשים איצטריא ליה – רבי אושעיא
 58 הוצרך לומר את דבריו, כדי לחדש שחיטת קדשים שחיטה שאינה
 59 ראויה היא, וכפי שאמר בהוכחתו השלישית, שהדין של קדשים
 60 בפנים, אינו כרבי שמעון לפי שהיא שחיטה שאינה ראויה. שכלקא
 61 דעתך אמניא – שהיה עולה בדעתך לומר, שאף שאין שחיטת קדשים